

AYDA AYTİMUR

İNSANLAR CEHENNEMİ

Kafe gürültüsü, kahve kokusu, renkli dekorlar... Paris'teki bir kafe hayalimi süslüyordu sanki. İçimde çocukluk hayalimi gerçekleştirmenin mutluluğu vardı. Dilimde tazecik bir çöreğin tadı bu mutluluğumu birkaç kat arttırdı. Ben de bu mutlulukla elimdeki kitaba yöneldim. Fransızca kitaplar okumanın dilimi geliştireceğine inandığımdan Fransızca okumaya çalışıyordum. Bazen bir paragrafı anlamak zor olsa da asla pes etmiyordum. Belki de böyle böyle ilerleyebiliyordum. Mademki azmim beni kilometrelerce uzaktan buralara getirmişti, bir paragrafı anlamak için çaba göstermem çok bir şey olmamalıydı.

Sahi, benim buradaki maceram nasıl başlamıştı? Aslında pek çoğu kişi gibi benim de çocukluk hayalim Paris'e gitmekti. Ancak ben diğer insanlardan farklı olarak bu hayalimi çocukluk veya ergenlik hayali olarak düşünmedim ve Fransa'ya gidebilmek için elimden geleni yaptım. Çok küçük yaşta Fransızca öğrenmeye başladım, orada çalışabilmek için en uygun mesleği seçmeye çalıştım... Sonuç olarak şu an burada kahve içiyor ve çörek yiyordum. Sırf bu yüzden bile kendimle gurur duyuyordum.

Ben bunları düşünerken kafenin içi müzikle dolmaya başlamıştı. Biraz etrafı incelediğimde sebebinin camın açılması ve sokak sanatçılarının yaptıkları o mükemmel müziğin sesinin buraya gelmesi olduğunu anladım. Müzikle beraber sessizleşen müşteriler sayesinde ortamın keyfini daha rahat bir şekilde çıkartabiliyordum. Zira hem kafe gürültüsü hem de müziğin yorgun zihnime ağır geleceğini hissettim. Kahvemden bir yudum, çöreğimden bir ısırık aldım ve kitabımın kapağını oldukça sessiz bir şekilde kapattım. Dikkatim dağılmıştı bir kere, ne kadar azimli olsam da toplamam zordu ve benim dikkatimi toplamaya çalışacak kadar enerjim yoktu.

O an bir adamın gözlerimin içine baktığını fark ettim. Mor göz altlarının üstündeki ürkütücü bakışlar beni korkutmadı desem yalan söylerim. Uzun, düz saçları ve tıraşlı yüzü ile hoş bir izlenim veriyordu. Ancak biri gözlerinizin içine dik dik -sizi öldürmeye niyeti varmış gibi- bakarken o kişinin yakışıklılığını düşünmek epey zordu. Hafifçe titredim ve kahvemden bir yudum daha aldım. Ben sakinleşmeye çalışırken adam yanıma yaklaştı ve karşımdaki sandalyeye oturdu.

-Buralı mısınız?

Soruyu sorar sormaz ne diyeceğimi bilemedim önce. Aslında cevap çok basitti. Değildim, Türktüm ve Ankara'da doğup büyümüştüm. Ancak korktuğunuz bir yabancı karşınıza sandalye çekmiş otururken kelimeleri kafamda toparlamakta zorlandım. Rahatlamak için dudaklarımı ısırıyordum -çocukluk alışkanlığı işte- ve kafamda en iyi cevabı oluşturmaya çalışıyordum.

-Hayır.

Ağzımdan çıkan tek şeyin bu olmasına ne kadar sinirlendiğimi bilemezsiniz. En iyi cevap bu muydu gerçekten. O kadar düşündükten sonra bu cevabı vermem hem çok saçmaydı hem de yabancıyı daha çok kızdırmıştı. Zira burnundan çıkan hızlı ve sıcak nefesi elimde hissedebiliyordum. Tabii bu durum beni korkudan tir tir titremeye itiyordu. Adam bunu fark etti mi bilinmez ama o korkunç bakışlarını üzerimden çekti ve daha yumuşak bir biçimde baktı. O an deli gibi acıdım ona.

-İngilizce biliyor musunuz? Birine ulaşmam lazım, numarasını size versem elimdeki kâğıtta yazan metni çevirebilir misiniz?

Ne denebilir ki şimdi? Kabul etmekten başka şansım yoktu belli ki. Hem küçük bir iyilikti, ne olabilirdi ki en fazla.

-Metni ve numarayı alayım.

Adam yaptığım bir yanlışı düzeltircesine uyardı:

-Lütfen ben buradan gitmeden aramayın. Benden korkmayın, size zarar vermem.

Sizi tedirgin ettiysem de özür dilerim.

Nasıl anlamıştı korktuğumu acaba? Bunu anlaması onu kırmış mıydı? Benim de özür dilemem gerekir miydi? Kafamda deli sorular dönüp duruyordu. Adam tam kalkarken yüksek bir sesle lafa daldım.

-Ben de özür dilerim. Yabancı insanların yanında pek rahat değilimdir.

Adam bana döndü. Hiçbir laf etmeden yaklaştı. O an yapılabilecek en yanlış hareketlerden birini yaptım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Normalde yapmayacağım, yapamayacağım bir şeydir fakat o an pek düşünemedim. Neyse ki bundan pek rahatsız olmamıştı, o da bana bir veda öpücüğü verdi. Sonra gitti.

Bunun üzerine ben de önce anın şaşkınlığıyla biraz sakinleşmeye çalıştım. Daha sonra notu okumaya karar verdim. Daha da sonra bu kararımdan vazgeçtim ve adamın gittiği yolu takip ettim. Gitmez olaydım. Kafeden çıkar çıkmaz caddenin diğer ucundan acı bir fren sesi duydum. Merak kötü bir duygudur, koşu koşu gittim sırf kim olduğunu görmek için. Az önce masamda oturan adam şimdi kanlar içindeydi. Yaşadığım korku bir yana gözyaşlarımın dökülmemesi için epey çaba gösteriyordum ve yapabileceğim tek şeyi yapıyordum: ciyak ciyak bağırarak.

Ölmüştü, bana bir veda öpücüğünü çok görmeyen yabancı, bu olayın hemen sonrasında ölmüştü. Ona verdiğim söz olmasa kağıdı sobaya atıp ateşe verirdim. Yine de bunu yapmadım. Önce kağıttaki cümleyi okudum, sonrasında ise numarayı çevirdim. Sesim titremesin diye hızlıca okudum:

-Gidiyorum sevgilim, gidiyorum bu insanlar cehenneminden. Mutlu ol yeter ki.

Titremeyen sesime inat gözyaşım pıtır pıtır kâğıda düştü.